

Arrest

nr. 235 458 van 21 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. KIAKU
Louizalaan 230
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 28 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2019 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. KIAKU en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Rwandese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 november 1987.

Op 5 januari 2012 dient de verzoekende partij, onder de naam I.E., een verzoek in om internationale bescherming. Op 27 maart 2012 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 21 augustus 2012 wordt de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker in hoofde van de verzoekende partij genomen.

Bij arrest van 20 december 2012 met nummer 94 198 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 9 januari 2013 wordt een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker in hoofde van de verzoekende partij genomen.

Op 5 januari 2012 dient de verzoekende partij, onder haar huidige naam, een nieuw verzoek in om internationale bescherming. Op 26 september 2013 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 9 oktober 2013 wordt de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker in hoofde van de verzoekende partij genomen.

Op 29 december 2014 dient de verzoekende partij een derde verzoek in om internationale bescherming. Op 30 januari 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet inoverwegingname van het volgend verzoek.

Op 12 februari 2015 wordt een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker in hoofde van de verzoekende partij genomen.

Bij arrest van 6 maart 2015 met nummer 140 490 verwerpt de Raad het beroep ten aanzien van de beslissing van 30 januari 2015.

Op 13 januari 2016 dient de verzoekende partij een derde verzoek in om internationale bescherming. Op 30 november 2016 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 14 december 2016 wordt een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker in hoofde van de verzoekende partij genomen.

Op 20 oktober 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Bij arrest van 29 maart 2017 met nummer 184 621 verwerpt de Raad het beroep ten aanzien van de beslissing van 30 november 2016.

Op 2 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 29 april 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar minderjarig kind, die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 24 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die op 30 oktober 2019 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.04.2019 werd ingediend door:

*Naam: [R.N.] Voorna(a)m(en): [E.] Nationaliteit : Rwanda
Geboortedatum: 05.11.1987 Geboorteplaats: Murambi-Rulindo
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te : [...]*

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde [R.N.E.] °20.08.2018 in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ' De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis§2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt niet dat betrokkene zijn kind in letterlijke zin komt begeleiden of zich bij haar komt voegen. Immers vader en kind wonen op een verschillend adres.

Voor zover betrokkene, door voorlegging van een aantal documenten, in figuurlijke zin wil aantonen zijn dochter wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en affectieve band met haar aan te tonen, werden wellicht volgende documenten voorgelegd:

- Overschrijvingen tbv 125 euro voor de maanden januari 2019 tot en met juli 2019. Dit maandelijks bedrag aan onderhoudsgeld werd vastgelegd door een vonnis van de familierechtbank te Brussel dd 19.12.2018, bevestigd ten definitieve titel door een uitspraak van de familierechtbank te Brussel dd 13.03.2019. De overschrijvingen zijn echter geen bewijs van betaling.

- Daarnaast legt de referentiepersoon ook nog kastickets voor van Colruyt Halle, Dreamland Vilvoord, Zeeman Brussel, Market Brussel Mint, Express (Namur, Forest, Bruxelles Gare du Midi), Pharmacie de la Duchesse De Brabant, Medi Market Porte de Namur, Pharmacie Montenegro Forest, Bon de livraison Zalando, Proxy Forest en Anderlecht en ABI Bruxelles.

- Tot slot legt betrokkene ook nog een aantal ongedateerde foto's voor als bewijs van affectieve band.

Aangezien de documenten niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst en niet vergezeld zijn van objectief verifieerbare bewijsstukken, kunnen ze niet aanvaard worden als bewijs van affectieve en financiële band. De aankooptickets kunnen niet als objectief verifieerbare bewijsstukken worden aanvaard omdat nergens uit de tickets blijkt dat (1) betrokkene de aankopen heeft gedaan en (2) dat deze werden gedaan ten voordele van de minderjarige in functie van wie hij het verblijfsrecht wenst te bekomen.

Wat betreft de affectieve band kunnen de foto's evenmin als objectieve bewijsstukken worden aanvaard. Er kan immers niet worden geïdentificeerd wie op de foto's staan. Bij gebrek aan enige toelichting en/of data kan evenmin worden besloten in hoeverre deze foto's getuigen van een daadwerkelijke relatie. Verder maken het vonnis van de familierechtbank te Brussel dd 19.12.2018 en de bevestiging ten definitieve titel van dit vonnis door een uitspraak van de familierechtbank te Brussel dd 13.03.2019 melding van een omgangsregeling voor de vader met zijn dochter iedere woensdag en zaterdag van 14 tot 18u., zowel tijdens de schoolperiodes als tijdens de vakantie. Behalve niet gedateerd foto's worden hiervan geen verifieerbare documenten of bewijzen voorgelegd.

Met de voorgelegde stukken is niet afdoende bewezen dat er heden zowel een financiële als een affectieve band bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Bij gebrek aan afdoende bewijzen betreffende de financiële en affectieve band van betrokkene met het Belgisch kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het standpunt van de partijen

2.1.1. Standpunt van de verzoekende partij

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden deze samen behandeld.

Vooreerst citeert de verzoekende partij de relevante bepalingen van de artikelen 40ter en 40bis van de Vreemdelingenwet. Ook haalt de verzoekende partij aan hoe het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het begrip "gezinsleven" definieert. De verzoekende partij argumenteert dat de bestreden beslissing in het licht van voormelde bepalingen niet afdoende werd gemotiveerd. Ze geeft aan dat om het gezinsleven dat ze met haar kind heeft aan te tonen verschillende documenten heeft bijgebracht, meer bepaald het vonnis van de familierechtbank van 13 maart 2019 van Brussel, verschillende overschrijvingsbewijzen van januari tot juli 2019 waaruit blijkt dat ze haar maandelijks alimentatiegeld betaalt en foto's. De verzoekende partij betoogt dat deze documenten voldoende aantonen dat ze in secundaire orde haar kind opvangt, voorziet in haar onderhoud en opvoeding en haar financiële verantwoordelijkheid nakomt zoals uiteengezet in het vonnis van de familierechtbank.

De verzoekende partij vervolgt dat alhoewel de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat het bedrag van 125 euro overeenstemt met het alimentatiebedrag bepaald in het vonnis van de familierechtbank, en dat dit bedrag tegen de vijfde van elke maand dient betaald te worden op het rekeningnummer van de moeder, stelt de verwerende partij dat deze overschrijvingsbewijzen geen bewijs van betaling zijn zonder dit verder uiteen te zetten. De verzoekende partij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, omdat de voorgelegde documenten van de bank al de noodzakelijke informatie bevatten (bedrag, datum, rekeningnummer, begunstigde en de mededeling) om het verband te leggen tussen de overschrijvingen en verzoekers verplichtingen om alimentatiegeld te betalen. De verzoekende partij vervolgt dat een loutere blik op de foto's toelaat om vast te stellen dat de foto's betrekking hebben op de verzoekende partij en haar dochter. Tot slot stelt de verzoekende partij dat geen affectieve banden dienen aangetoond te worden omdat het gezinsleven tussen een ouder en zijn minderjarig kind verondersteld wordt, gelet op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

2.1.2. Het standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

2.2. Beoordeling van het eerste en tweede middel

2.2.1. De in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende"

wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het staat verder niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.2. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Bij het onderzoek naar de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moeten tevens de op de voorliggende betwisting toepasselijke wettelijke bepalingen worden betrokken.

Met de thans bestreden beslissing wordt de verzoekende partij een verblijfsrecht geweigerd op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

[...].”

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 121 van 26 september 2013 gesteld dat deze bepaling voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2016, nr. 121/2013, B.54.1.) Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De bij artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen, kan dan ook niet anders

worden begrepen als dat de vader of moeder, derdelander, met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben ontwikkeld. Door in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26 september 2016, nr. 121/2013, B.54.2.). Bijgevolg kan de gemachtigde van de minister, ook al voorziet artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het “*vergezellen van*” of “*het zich voegen bij*” en ook al beschikt hij ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, geen strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouder-derdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen.

Het wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat de referentiepersoon R.N.E. een minderjarige Belg is. Tevens wordt niet betwist dat de verzoekende partij de juridische vader van het betrokken kind is.

Verder erkent de gemachtigde van de minister met betrekking tot de voorwaarde van het “*vergezellen [van de Belg] of zich bij hem voegen*” in de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat dit geen permanente samenwoning hoeft te zijn. De verzoekende partij kan aldus niet voorhouden dat de gemachtigde van de minister dit als een absolute voorwaarde opstelt. De gemachtigde van de minister oordeelt wel dat het aan de verzoekende partij toekomt om te bewijzen dat zij een minimum aan gemeenschappelijk leven onderhoudt met de referentiepersoon en derhalve bewijzen overlegt van een financiële en/of emotionele band met het kind in functie van wie zij het verblijfsrecht aanvraagt.

In de bestreden beslissing wordt er gesteld dat de bij de aanvraag neergelegde maandelijkse overschrijvingen ten bedrage van 125 euro, voor de periode januari 2019 – juli 2019, geen bewijs zijn van betaling.

De verzoekende partij betoogt in het verzoekschrift dat deze overschrijvingen wel degelijk betaald zijn geweest en dat dit voldoende is om aan te tonen dat er een financiële band bestaat tussen haar en haar minderjarig kind. Zij stelt niet te verstaan waarom deze stukken niet aanvaard kunnen worden als bewijs van betaling, nu alle noodzakelijke informatie, zoals bedrag, datum, nummer van de transactie, de begunstigde en de mededeling, wordt vermeld.

Uit het administratief dossier blijkt dat de genoemde overschrijvingen voor de maanden januari – juli 2019 neerliggen. Gelet op het feit dat de neergelegde stukken duidelijk aangeven dat het gaat om reeds gedane overschrijvingen – de verzoekende partij heeft immers deze opgezocht in de geschiedenis van zijn transacties – en dat deze overschrijvingen, zoals de verzoekende partij aangeeft, alle nodige informatie bevatten, zoals de datum, het bedrag, de begunstigde en de betaler, kan de Raad niet inzien waarom de gemachtigde van de minister deze stukken niet als bewijs van betaling aanvaardt. De gemachtigde van de minister stelt immers dat een maandelijks bedrag van 125 euro werd vastgelegd als onderhoudsgeld door een vonnis van de familierechtbank te Brussel van 19 december 2018, bevestigd ten definitieve titel door een uitspraak van de familierechtbank te Brussel van 13 maart 2019. Dit wordt ook vermeld in de mededeling van de overschrijvingen: “*contribution parentale*”. De gemachtigde van de minister laat echter na om te verduidelijken waarom de neergelegde overschrijvingen niet beschouwd kunnen worden als een bewijs van betaling, en bij uitbreiding als een bewijs van een financiële band. Het komt dan ook niet kennelijk redelijk over dat de neergelegde overschrijvingen niet als bewijs van betaling worden aanvaard.

Verder is het niet kennelijk redelijk van de gemachtigde van de minister om te motiveren dat de personen op de ongedateerde foto's niet geïdentificeerd kunnen worden. Uit de overige stukken van het administratief dossier, bijvoorbeeld het neergelegde paspoort, blijkt immers duidelijk dat het wel degelijk gaat over de verzoekende partij op de foto's. Tevens is het duidelijk dat het telkens hetzelfde minderjarig kind betreft dat mee op de foto's staat. Hoewel de foto's ongedateerd zijn, blijkt wel dat het gaat over een zekere periode, daar het minderjarig kind op de foto's duidelijk gegroeid is. Zoals de verzoekende partij zelf aangeeft, blijkt uit de bestreden beslissing niet waarom het *in casu* over andere mensen zou gaan dan de verzoekende partij en haar minderjarig kind. Gelet op de neergelegde beslissingen van de familierechtbank te Brussel, waarin staat dat de verzoekende partij maandelijks onderhoudsgeld dient te betalen en een omgangsregeling heeft met haar dochter, samen met de neergelegde foto's, die duidelijk over een zekere periode werden genomen, voldoet de motivering van de gemachtigde van de minister niet. Het is niet kennelijk redelijk om in dit geval geen bewijswaarde aan de foto's toe te kennen enkel

omdat ze niet gedateerd zijn. Bovendien is het niet kennelijk redelijk om te stellen dat de personen op deze foto's niet geïdentificeerd kunnen worden.

Bijgevolg kunnen de motieven van de bestreden beslissing, waar er wordt gesteld dat met de voorgelegde stukken niet afdoende werd bewezen dat de verzoekende partij een financiële en een affectieve band heeft met de referentiepersoon, de bestreden beslissing niet staven.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is dan ook gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bijgevolg dienen de overige onderdelen van het middel en de andere middelen niet verder besproken te worden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS